

[Vagn Bro.]

vendt sig mod dette Arbejde i Fængselet; og jeg bestrider ikke, at man maa passe paa, at det ikke bliver alt muligt, man indfører som Fængselsarbejde. Men jeg følger paa den anden Side til, at det Hensyn maa vige. Det maa vige overfor dette, at naar vor kommende Straffelov i højere Grad skal bygge paa Princippet at søge at forbedre de paagældende, maa det Arbejde, de paagældende skal have Nytte af, ogsaa kunne være til Stede indenfor Fængslernes Mure.

Fængselsnævnet blev jo tidligere benævnt Fængselsretten. Nu skal det hedde Fængselsnævnet. Ifølge Ikrafttrædelseslovens § 11 skal det bestaa af Direktøren for Fængselsvæsenet som Formand, en Dommer og en Person, der deltager i Forsorgsarbejdet. Jeg har ikke noget imod, at det kommer til at hedde Fængselsnævnet, tværtimod foretrækker jeg det meget for Fængselsretten, idet vi bør huske paa, at Retterne i Danmark er vore Domstole, og at vi ikke skal skabe Specialretter, som vi f. Eks. har det i Invalideretten. Med al Respekt for det udmærkede Arbejde, den udfører, er den jo ikke i den Forstand en Ret. Jeg vilde ønske, at man kunde ordne det saaledes, at det blev Dommeren, der blev Formand, og min Begrundelse herfor er den, at Direktøren for Fængselsvæsenet bliver den, der i Virkeligheden faar den store Indflydelse. Han bliver, om jeg maa bruge det Udtryk, en Slags Kontorchef for Ekspeditionerne, han vil komme til at granske dem dybest; derfor vil hans Magt altid være stor. Jeg vilde derfor foretrække, at det blev Dommeren, der blev Formand for den paagældende Institution.

Inden jeg derefter skal gøre et Par korte Bemærkninger om et Punkt, paa hvilket jeg ikke kan slutte mig til det foreliggende Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om Dagsbodssystemet, hvor man jo vender tilbage til Ordningen fra Forslaget af 1924, vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par korte Bemærkninger om Frihedsstraffes Udstaelse. Se, her er Forholdet det, at jeg opfatter den Stilling, som den højtærede Minister har indtaget, som en Art Kompromisstade. Ministeren ønsker som Endemaal, at Staten skal overtage alle de paagældende Fængsler, men erkender samtidig, at visse praktiske Grunde gør, at man maa se Tiden an og indretter det i saa Henseende saaledes, at man inden to Aar efter Straffelovens Ikrafttræden skal møde med Forslag paa dette Punkt. Jeg vil foreslaa, at vi foreløbig ser Tiden an. Det er

rigtigt, naar Ministeren i Motiverne henviser til de praktiske Grunde; vi kan i Øjeblikket ikke forudse, hvorledes det vil gaa efter den nye Straffelovs Gennemførelse. Vi kan ikke se, hvor mange domfældte vi faar, og heller ikke, hvilke Arresthuse ude i Provinserne der muligvis skal nedlægges, og hvilke vi skal opretholde. Jeg er for øvrigt tilbøjelig til at mene, at den Ordning, vi i Øjeblikket har, er nogenlunde agtværdig. Vi maa jo ikke glemme, at under Hensyn til det Tidsrum, da Folk endnu ikke er dømt, hvor de altsaa Gang paa Gang maa møde for Dommeren, vil det være urimeligt ikke at have et Arresthus i hver Retskreds. Jeg er derfor af den Anskuelse, at af praktiske Grunde bør vi foreløbig se Tiden an. Lad os nu vedtage Straffeloven, og lad os bagefter se, hvorledes det fordeler sig rundt omkring i Landet paa dette Omraade. Jeg er ikke tilbøjelig til at mene, at vi to Aar efter Straffelovens Ikrafttræden vil være i Stand til at tage Stade til dette, men skulde vi være det, kan den til den Tid siddende Minister møde med et Forslag.

Dagsbodssystemet har den nuværende højtærede Minister altsaa genoptaget fra Forslaget af 1924. Jeg maa af forskellige Grunde gaa imod dette Forslag. Jeg skal dog straks anerkende det, at Ministeren kun vil tillade Domstolene at anvende dette Princip. Heri ligger efter min Mening i Virkeligheden ogsaa en Erkendelse af visse upraktiske Sider ved selve Princippet. Fra administrativt Omraade vil jeg jo — og her er jeg altsaa enig med den højtærede Minister — ikke finde, at det i hvert Fald kan anvendes. Lad os f. Eks. tage en Forseelse som Undladelse af at køre med tændt Cyklelygte tre kvart Time efter Mørkets Frembrud. Her vil det i Virkeligheden være urimeligt at skulle standse disse Sager for at undersøge de enkelte Personers Økonomi; her maa Bøden nødvendigvis være 5 eller 8 eller 10 Kr., saaledes som man nu har det, og det selvfølgelig ensartet indenfor de enkelte Retskredse, og jeg vil for øvrigt finde det heldigst, om det var ensartet over det hele Land, og at man saa for øvrigt bliver staaende ved dette. Naar det viser sig uheldigt paa eet Punkt, bliver man efter min Mening straks ængstelig for, om det ikke ogsaa kunde have uheldige Sider paa andre Punkter. Selve Systemet gaar jo ud paa det i og for sig rigtige, at Dagsbøden skal rette sig efter den paagældendes Formue og Indkomst. Det lyder for saa vidt smukt og retfærdigt. Men ser man paa Konsekvenserne, vil jeg i hvert Fald